

दाहिने हात कसरी बन्ने?

आज बापदादाले आफ्ना अनेक भुजाहरूलाई देखिरहनु भएको छ। (१) भुजाहरू सदा प्रत्यक्ष कर्म गर्ने आधार हुन्। हरेक आत्माले आफ्ना भुजाहरूद्वारा नै कर्म गर्छन्। (२) भुजालाई सहयोगको निशानी पनि भनिन्छ। सहयोगी आत्मालाई दाहिने हात भनिन्छ। (३) हातहरूलाई शक्तिको रूपमा पनि देखाउने गरिन्छ, त्यसैले बाह्रबल भनिन्छ। हातहरूका अरू विशेषताहरू पनि छन्। (४) भुजा अर्थात् हात स्नेहको निशानी हो त्यसैले जहिले पनि स्नेहले मिल्दा आपसमा हात मिलाउँछन्। हातको पहिलो विशेष स्वरूप सुनाएँ- संकल्पलाई कर्ममा प्रत्यक्ष गर्नु। तिमीहरू सबै बाबाका भुजाहरू हो। त्यसैले यी चारै विशेषताहरू आफूमा देखिन्छन्? यी चारै विशेषताद्वारा आफूले आफूलाई जान्न सक्छौ- म कुनचाहिँ भुजा हुँ? भुजा त सबै हो तर दायाँ हात हो वा बायाँ हात हो- यी विशेषताले जाँच गर।

पहिलो कुरा- बाबाका हरेक श्रेष्ठ संकल्पलाई, बोललाई, कर्ममा अर्थात् प्रत्यक्ष जीवनमा कहाँसम्म ल्याएका छौ? कर्म सबैको प्रत्यक्ष देखिने सहज वस्तु हो। कर्मलाई सबैले देख्न सक्छन् र सहजै जान्न सक्छन् वा कर्मद्वारा अनुभव गर्न सक्छन् त्यसैले सबैले यस्तो भन्ने गर्छन्- भन्न त सबैले भन्छन् तर गरेर देखाउनु पर्छ। प्रत्यक्ष कर्ममा देखे भने मात्र मान्ने छन्- यिनले जे भन्छन् त्यो सत्य भन्छन्। त्यसैले कर्मले संकल्पको साथै बोललाई पनि प्रत्यक्ष प्रमाणको रूपमा स्पष्ट गर्छ। त्यसैगरी तिमी दाहिने हात वा दाहिने भुजाले हरेक कर्मद्वारा बाबालाई प्रत्यक्ष गरिरहेका छौ? दाहिने हातको विशेषता हो- यसबाट सदा शुभ र श्रेष्ठ कर्म हुन्छ। दायाँ हातको कर्मको गति बायाँको भन्दा तीव्र हुन्छ। त्यसैले यसरी जाँच गर। सदा शुभ र श्रेष्ठ कर्महरू तीव्रगतिले भइरहेका छन्? श्रेष्ठ कर्मधारी दायाँ हात हुँ? यदि यी विशेषता छैनन् भने स्वतः बायाँ हात हुन्छौ किनकि सर्वोच्च बाबालाई प्रत्यक्ष गर्ने निमित्त नै सबैभन्दा श्रेष्ठ कर्म हो। चाहे रुहानी दृष्टिद्वारा चाहे आफ्नो खुशीको रुहानी अनुहारद्वारा बाबालाई प्रत्यक्ष गर। यो पनि कर्म नै हो। यस्तो श्रेष्ठ कर्मधारी बनेका छौ?

त्यसैगरी भुजा अर्थात् सहयोगको निशानी पनि हो। चेक गर- हर समयमा बाबाको कर्तव्यमा सहयोगी छु? तन-मन-धन तीनैले सदा सहयोगी हुँ? वा कहिलेकाहीँको मात्र सहयोगी हुँ? जसरी लौकिक कार्यमा पनि कोही पूरा समय काम गर्ने हुन्छन् भने कोही थोरै समय काम गर्ने हुन्छन्। त्यसमा अन्तर हुन्छ नि। त्यसैले कहिलेकाहीँको सहयोगी जो हुन्छन् तिनीहरूको प्राप्ति र सदाका सहयोगीको प्राप्तिमा अन्तर हुन जान्छ। जब समय मिल्यो, जब उमंग आयो वा जब मूड बन्यो तब सहयोगी बन्छौ। नत्र सहयोगीको सट्टा वियोगी हुन्छौ। त्यसैले जाँच गर- तीनै रूपबाट अर्थात् तन-मन-धन सबै रूपले सहयोगी बनेको छु वा अधुरो बनेको छु? देह र देहको सम्बन्धमा धेरै तन-मन-धन लगाउँछौ वा बाबाको श्रेष्ठ कार्यमा लगाउँछौ? देहको सम्बन्धको जति प्रवृत्ति छ, त्यति नै आफ्नो देहको पनि प्रवृत्ति लम्बा चौडा छ। कति बच्चाहरू सम्बन्धको प्रवृत्तिबाट पर हुन्छन् तर देहको प्रवृत्तिमा समय, संकल्प र धन ईश्वरीय कार्यमा भन्दा धेरै लगाउँछन्। आफ्नो देहको प्रवृत्तिको गृहस्थी पनि ठूलो जाल हो। यो जालबाट पर रहनेलाई दाहिने हात भनिन्छ। केवल ब्राह्मण बन्यौ, ब्रह्माकुमार ब्रह्माकुमारी कहलाउने अधिकारी बन्यौ यस्तालाई सदाका सहयोगी भनिँदैन। तर दुवै प्रवृत्तिबाट न्यारा र बाबाको कार्यको प्यारा बन्नु छ। देहको प्रवृत्तिको परिभाषा धेरै विस्तारको छ। यसलाई पनि फेरि कुनै बेला स्पष्ट गरौंला। तर सहयोगी कहाँसम्म बनेका छौ- यो आफूलाई जाँच गर।

तेस्रो कुरा- हात स्नेहको निशानी हो। स्नेह अर्थात् मिलन। जसरी देहधारी आत्माहरूको देहको मिलन हातमा हात मिलाएर गर्छन्। त्यसैगरी जो दाहिने हात वा दाहिने भुजा हुन्छन् तिनीहरूको निशानी हुन्छ- संकल्पमा मिलन, बोलीमा मिलन र संस्कारमा मिलन। जुन बाबाको संकल्प हुन्छ, त्यो दाहिने हातको संकल्प हुन्छ। बाबाको व्यर्थ संकल्प हुँदैन। सदा समर्थ संकल्प हुन्छ- यो निशानी हो। जुन बाबाको बोल हुन्छ- सदा सुखदायी बोल, सदा मधुर बोल, सदा महावाक्यको बोल, साधारण बोल नहोस्। सदा अव्यक्त भाव होस्, आत्मिक भाव होस्। व्यक्त भावको बोल होइन। यसलाई भनिन्छ स्नेह अर्थात् मिलन। त्यसैगरी संस्कारको मिलन होस्। जुन बाबाको संस्कार छ-

सदा उदारचित्त, कल्याणकारी, निःस्वार्थ, यस्ता धैर्य उदाहरण छन्। सार रूपमा जुन बाबाको संस्कार त्यो दाहिने हातको संस्कार हुन्छ। त्यसैले जाँच गर– यसरी समान बन्नु छ, स्नेही बन्नु छ त्यो कहाँसम्म बनेको छु?

चौथो कुरा– भुजा अर्थात् शक्ति। यो पनि जाँच गर– कहाँसम्म शक्तिशाली बनेको छु? संकल्प शक्तिशाली, दृष्टि, वृत्ति शक्तिशाली कहाँसम्म बनेको छ? शक्तिशाली संकल्प, दृष्टि वा वृत्तिको निशानी हो– तिनीहरू शक्तिशाली भएको कारणले कसैलाई पनि परिवर्तन गर्न सक्छन्। संकल्पले श्रेष्ठ सृष्टिको रचना गर्छन्। वृत्तिले वायुमण्डल परिवर्तन गर्छन्। दृष्टिले अशरीरी आत्मा स्वरूपको अनुभव गराउँछन्। त्यसैले यस्तो शक्तिशाली भुजा हो? वा कमजोर छौ? यदि कमजोरी छ भने बायाँ हात हो। अब बुझ्यौ दाहिने हात कसलाई भनिन्छ! भुजा त सबै हो। तर कुनचाहिँ भुजा हो? त्यो यी विशेषताले स्वयंलाई चिन। यदि अरु कसैले तिमीलाई भन्छ– तिमी दाहिने हात होइनौ र त्यतिबेला सिद्ध पनि गर्ने छौ र जिद्दि पनि गर्ने छौ तर आफूले आफैँलाई जो छु जस्तो छु, त्यस्तै मान किनकि अझै पनि स्वयंलाई परिवर्तन गर्ने थोरै समय छ। अलबेलापनमा आएर यस्तो नभन– म ठीक छु। चित्त दुखे पनि अभिमान वा अलबेलापनले परिवर्तन गराएर अगाडि बढाउँदैन। त्यसैले यसबाट मुक्त बन। यथार्थ रीतिले आफूले आफैँलाई जाँच गर। यसैमा स्व कल्याण भरिएको छ। बुझ्यौ? अच्छा।

सदा स्व-परिवर्तनमा, स्व-चिन्तनमा रहने, सदा स्वयंमा सर्व विशेषताहरूलाई जाँचेर सम्पन्न बन्ने, सदा दुवै प्रवृत्तिबाट न्यारा, बाबा र बाबाको कार्यमा प्यारा रहने, अभिमान र अलबेलापनबाट सदा मुक्त रहने, यस्ता तीव्र पुरुषार्थी श्रेष्ठ आत्माहरूलाई बापदादाको याद-प्यार एवं नमस्ते। रुहानी बच्चाहरूको रुहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

पार्टीहरूसँग:- १) सदा आफूलाई स्वदर्शन चक्रधारी अनुभव गर्छौ? स्वदर्शन चक्रले अनेक प्रकारको मायाको चक्करलाई समाप्त गरिदिन्छ। मायाका अनेक चक्र छन् तर बाबाले यी चक्रबाट छुटाएर विजयी बनाउनुहुन्छ। स्वदर्शन चक्रको अगाडि माया टिक्न सक्दैन– यसको अनुभवी छौ? बापदादाले सधैं यही टाइलले याद-प्यार पनि दिनुहुन्छ। यही स्मृतिबाट सदा समर्थ रहने गर। सदा स्वको दर्शनमा रहने गर्यौ भने शक्तिशाली बन्छौ। कल्प-कल्पको श्रेष्ठ आत्मा थिएँ र हुँ, यो याद रह्यो भने पनि मायाजित बन्छौ। सदा ज्ञानलाई स्मृतिमा राखेर त्यसको खुशीमा रहने गर। खुशीले अनेक प्रकारको दुःख भुलाइदिन्छ। दुनियाँ दुःखधाम हो र तिमीहरू सबै संगमयुगी बन्यौ। यो पनि भाग्य हो।

२) सदा पवित्रताको शक्तिले स्वयंलाई पावन बनाएर अरूलाई पनि पावन बन्ने प्रेरणा दिनेवाला हो नि? घर गृहस्थमा रहेर पवित्र आत्मा बन्ने– यो विशेषतालाई दुनियाँको अगाडि प्रत्यक्ष गर्नु छ। यस्तो बहादुर बनेका छौ? पावन आत्मा हुँ– यो स्मृतिले स्वयं पनि परिपक्व बन र दुनियाँलाई पनि यो प्रत्यक्ष प्रमाण देखाउँदै जाऊ। कुनचाहिँ आत्मा हुँ? असम्भवलाई सम्भव गरेर देखाउन निमित्त बन्ने, पवित्रताको शक्ति फैलाउने आत्मा हुँ। यो सदा स्मृतिमा राखे।

३) कुमारहरूले सदा आफूलाई मायाजित कुमार सम्झन्छौ? मायासँग हार खानेवाला होइन, सदा मायालाई हार ख्वाउनेवाला हो। यस्ता शक्तिशाली बहादुर हो नि! जो बहादुर छन्, तिनीहरूसँग माया पनि स्वयं डराउँछ। बहादुरको अगाडि मायाले कहिल्यै हिम्मत राख्न सक्दैन। जब कुनै पनि प्रकारको कमजोरी देख्छ तब माया आउँछ। बहादुर अर्थात् सदा मायाजित। माया आउनै सक्दैन– यसरी चुनौति दिनेवाला हो नि! सबै अगाडि बढ्नेवाला हो नि! सबैले स्वयंलाई सेवाको निमित्त अर्थात् सदा विश्व कल्याणकारी सम्झेर अगाडि बढ्नेवाला हो! विश्व कल्याणकारी बेहदमा रहन्छन्, हदमा आउँदैनन्। हदमा आउने सच्चा सेवाधारी हुँदैनन्। बेहदमा रहनु अर्थात् जस्तो बाबा त्यस्तै बच्चा बन्नु। बाबालाई अनुसरण गर्ने श्रेष्ठ कुमार हो, सदा यी स्मृतिमा रहने गर। जसरी बाबा सम्पन्न हुनुहुन्छ, बेहद हुनुहुन्छ त्यस्तै बाबा समान सम्पन्न, सर्व खजानाले भरपुर आत्मा हुँ– यो स्मृतिले व्यर्थ पनि समीप हुन्छ। समर्थ बन्छौ।

अव्यक्त मुरलीहरूबाट चुनिएका प्रश्न-उत्तर

प्रश्न:- कुनचाहिँ विशेष गुणले सम्पूर्ण स्थितिलाई प्रत्यक्ष गर्छ? जब आत्माको सम्पूर्ण अवस्था बन्छ तब त्यसको

यथार्थ कर्ममा कुन चाहिँ गायन हुन्छ?

उत्तर:- समानताको। निन्दा-स्तुति, जय-पराजय, सुख-दुःख सबैमा समानता रहन्छ भने भनिन्छ सम्पूर्णताको अवस्था। दुःखमा पनि अनुहार वा निधारमा दुःखको लहरको सट्टा सुख वा हर्षको लहर देखियोस्। निन्दा गर्ने प्रति अलिकति पनि दृष्टि-वृत्तिमा अन्तर नआओस्। सदा कल्याणकारी दृष्टि शुभ-चिन्तकको वृत्ति रहोस्। यही हो समानता।

प्रश्न:- स्वयंलाई आशीर्वाद दिने वा बापदादाबाट आशीर्वाद लिने साधन के हो?

उत्तर:- सदा सन्तुलन ठीक रहयो भने बाबाको आशीर्वाद मिलिरहन्छ। महिमा सुनेर महिमाको नशा पनि नचढोस् र ग्लानि सुनेर घृणाको भाव पनि पैदा नहोस्। जब दुवैमा सन्तुलन ठीक रहन्छ तब कमाल हुन्छ अर्थात् आफू आफैँसँग सन्तुष्ट भएको अनुभव हुन्छ।

प्रश्न:- तिम्रो प्रवृत्ति मार्ग हो त्यसैले कुन दुई कुरामा सन्तुलन राख्न आवश्यक हुन्छ?

उत्तर:- जसरी आत्मा र शरीर दुई छन्, बाबा र दादा पनि दुई हुनुहुन्छ। दुवैको कर्तव्यबाट विश्व परिवर्तन हुन्छ। त्यसैगरी दुई-दुई कुराको सन्तुलन राख्यौं भने श्रेष्ठ प्राप्ति गर्ने सक्छौं। (१) न्यारा र प्यारा (२) महिमा र ग्लानि (३) स्नेह र शक्ति (४) धर्म र कर्म (५) एकान्तवासी र रमणिक (६) गम्भीर र मिलनसार। जसरी अनेक प्रकारका सन्तुलन जब समान हुन्छन् तब सम्पूर्णताको समीप आउन सक्छौं। यस्तो नहोस्- एउटा प्रकट होस् अर्को छिपोस्। यसको प्रभाव पर्दैन।

प्रश्न:- कुन कुरामा समानता ल्याउनु छ, कुन कुरामा होइन?

उत्तर:- श्रेष्ठतामा समानता ल्याउनु छ, साधारणतामा होइन। जसरी कर्म श्रेष्ठ हुन्छ त्यसैगरी धारणा पनि श्रेष्ठ होस्। धारणाले कर्मलाई नछिपाओस्। धर्म र कर्म दुवै नै श्रेष्ठतामा समान रहन्- तब भनिन्छ धर्मात्मा। त्यसैले आफूले आफैँलाई सोध- यस्तो धर्मात्मा बनेको छु? यस्तो कर्मयोगी बनेको छु? यस्तो सम्पन्न बनेको छु?

प्रश्न:- बुद्धिमा यदि कुनै पनि प्रकारको हलचल हुन्छ भने त्यसको कारण के हो?

उत्तर:- त्यसको कारण हो सम्पन्नतामा कमी। कुनै पनि चीज यदि भरिएको छ भने त्यसमा कहिल्यै हलचल हुँदैन। त्यसैले आफूले आफैँलाई कुनै पनि हलचलबाट बचाउनको लागि सम्पन्न बन्दै गयो भने सम्पूर्ण बन्छौं। जब कुनै पनि वस्तु सम्पन्न हुन्छ त्यसले स्वतः आकर्षण गर्छ। सम्पूर्णतामा प्रभाव गर्ने शक्ति हुन्छ। त्यसैले जति आफूमा सम्पूर्णता हुन्छ त्यति अनेक आत्माहरू स्वतः आकर्षित हुन्छन्।

प्रश्न:- देही अभिमानीको सूक्ष्म अवस्था के हो?

उत्तर:- जो देही अभिमानी हुन्छन्, तिनीहरूलाई यदि कुनै पनि कुराको इशारा मिल्छ भने त्यो इशारालाई वर्तमान र भविष्य दुवैको लागि उन्नतिको साधन सम्झेर त्यसलाई समाहित गर्छन् अथवा सहन गर्छन्। सूक्ष्ममा पनि तिनीहरूको दृष्टि, वृत्तिमा के? कसरी? भन्ने हलचल उत्पन्न हुँदैन। जसरी महिमा सुन्नेबेलामा त्यो आत्मा प्रति स्नेहको भावना रहन्छ त्यसैगरी यदि कुनै शिक्षा वा इशारा दियो भने पनि त्यस आत्मा प्रति स्नेहको, शुभ-चिन्तकको भावना रहोस्। अच्छा, ओम् शान्ति।

वरदान:- सदा खुशी र आनन्द को स्थितिमा रहने कम्बाइन्ड स्वरूपको अनुभवी भव

बापदादाले बच्चाहरूलाई सदा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! बाबालाई हातमा हात दिएर हिँड, एकलै नहिँड। एकलै हिँड्नाले कहिले बोर हुन्छौ र कहिलेकाहीँ कसैको नजर पनि पर्छ। बाबासँग कम्बाइन्ड छु- यो संकल्पको अनुभव गरिरह्यौ भने कहिल्यै पनि मायाको नजर पर्दैन र साथको अनुभव भएको कारणले खुशीले आनन्दले खाँदै, हिँड्दै मोज मनाइरहने छौ। धोका वा दुःख दिने सम्बन्धमा

फँसनाबाट पनि बच्ने छौ।

स्तोत्र:-

योग रूपी कवच पहिरिरह्यौ भने माया रूपी दुस्मनको आक्रमण हुँदैन।